

راهنمای خواندن متن لارستانی

۱) تنوین زیر، که به شکل دو کسرهٔ زیر است (ـِ)، برای نشان دادن حرکتی بین کسره و فتحه. مثلاً کلمهٔ «که» (به معنای چه کسی) را با این حرکت نشان داده‌ام تا تفاوت آن با «که» موصول معلوم شود. کلماتی از قبیل «مهر» را نیز با این حرکت نشان داده‌ام.

۲) تنوین ضمه (ـُ) که عبارت از دوضمهٔ هماغوش است به جای حرکتی بین ضمه و الف. برای نشان دادن حرکت کلماتی از قبیل «تُو» (ضمیر دوم شخص مفرد)، «مُو» (من) از این حرکت استفاده کرده‌ام. مثال دیگر این مورد:

أَفْتَدَم (دال با این ضمه نشان داده شده است) = افتادم.

۳) حرکت بین ضمه و کسره را با «واو ماقبل مکسور» نشان داده‌ام، یعنی واو را نوشته‌ام و یک کسره برسر حرف ماقبل آن آورده‌ام. مثال:

بِگَو (بِ گِ) = بگو.

مَرِدو (مَر دِ) = مرد مورد نظر.

۴) حرف «ه» (ه آخر) را به دو صورت نوشته‌ام: یکی با سکون برسرش، و دیگری بدون هیچ علامتی. اولی ملفوظ است و دومی غیر ملفوظ. مثلاً کلمهٔ گَه یعنی کوه و رَه یعنی راه را با های مجزوم (ه) نشان داده‌ام تا معلوم شود که این حرف باید تلفظ شود.

۵) حرف «ی» آخر را به دو صورت نوشته‌ام: یکی نقطه‌دار (ی)، برای نشان دادن اینکه باید به صورت یای اشباع شده تلفظ کرد. مثلاً کلمه بی‌کار.

دیگر بی نقطه (ی) که حرکت کسره را نشان میدهد. مثلاً کلمهٔ اِسِئِی (اِسِ اِ) = برای، را با یای بی نقطه نوشته‌ام (همزهٔ ماقبل «ی» مکسور است و «ی» در تلفظ حذف میشود). مثالهای دیگر: بِگَذَرِی (بِگَ زَرِ) = بگذرد. گَتائِی (گَ تا اِ) = دارد میگوید.

۶) «ئی» (همزه و «ی» بی نقطه) ضمیر سوم شخص مفرد است که در آخر فعل می‌آید، و در اصل «است» بوده که «س» و «ت» در آن از تلفظ افتاده است. مثال:

اُشِ کِرْدئی (اُشِ کِر دِ) = کرده است. بُدئی (بُ دِ) = بوده است.

(۷) کلماتی که به دو حرفِ ساکن ختم میشوند هر دو حرفِ آخرشان از تلفظ می افتند. مثلاً کلمهٔ نیست که به دو حرفِ سین ساکن و تَی ساکن منتهی میشود را نی میخوانیم، و کِر دِ را کِ ، و اُشِ خَور دِ را اُشِ خَ ، و اُمِ آسِست را ما سِ .

قالَ لَهُ موسى : هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَى أَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا؟
قالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا.

قلندر

ای دوستِ بدآ، قلندر و مجنونِ بَش
با سینه چاک و دیده پر خونِ بَش
ات آوی رازِ بَچ و دُوار و کشتیِ بدانیهِ؟
خضر اُش واجو شه دامن آویزونِ بَش

إِثْنَا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ، فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا،
وَ أَشْفَقْنَ مِنْهَا؛ وَ حَمَلَهَا الْإِنْسَانُ، إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

مشکلِ دل

باری به گوتینِ کیتی ندئی لویِ دلِ مُو
سرگشتگی و فقر و جنونِ حاصلِ مُو
جبریلِ گُروخت از مُو که بارُم نه کُشی
غیر از گنایا کسی یه دونِ مشکلِ مُو

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا، وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَ تَرْحَمْنَا
لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

دل دیوونه

تا خرسِ چشمِ پر اُش کرد پیموئه مُو
چو عرشِ خدا نعره مستوئه مُو
بود وردِ زبونِ همه افسوئه مُو
رسوای جهان بود دلِ دیوونه مُو

وَأَنْبِئُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ

درویش

درویشم و در بندِ گل و هشت نه‌ام
مُرغی که اجا در اُچی به یکِ پِشتِ نه‌ام
آواره نه‌ام، رهگذری بی هدف‌ام
یانم چه اُم‌اوی، کجا اُم‌اوی؛ لِشتِ نه‌ام

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً

عشق

عُشَّاقِ خُدا در همه جا بَسْیاریت
 جمعی مدهوش و عِدّه ئی هُشیاریت
 مُو عاشقِ مین کسون بی جون و دل اُم
 که از عشقِ رخِ خلقِ خدا سرشاریت

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

ول بودّه

تا، بِندهٔ نفس و پیروِ دل بُوسْتُم
 مقبولِ دلِ مردمِ جاهلِ بُوسْتُم
 از قافلّهٔ اهلِ صفا وِ بُوسْتُم
 سرگشتهٔ کورهٔ راهِ باطلِ بُوسْتُم

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَ فِيهَا نُعِيدُكُمْ وَ مِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى

انتظارِ گل

یک چند دل از خیالِ باطلِ شاد اُود
 یک چند خیالِ باطل از دلِ شاد اُود
 مُو، بینِ دل و خیالِ سرگشته و زار
 غافل که به انتظارِ مُو گلِ شاد اُود

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ خَوْفًا وَ طَمَعًا

سازِ دل

تارِ دلِ اشکسته مُو سازِ کهئی
 تگ سازِ دلمِ نوا و آوازِ کهئی
 اَسرارِ که یانمِ خوتئی تگِ خونه دل
 هر ذره دل زمزمه پردازِ کهئی

أَفَعَيَّرَ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ؟ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

راه خدا

مردی که نه تگِ ره نَبی ره چُدائی
هر جادائی، غافل و بی ره چُدائی
چش واگد و در عرصه سودای زیان
بنگر که، که با حسرت و آوه چُدائی

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا

بی کس

بیچاره دلی، که تگِ سنه ما وائی
از بی کسی اینگا اش گرتئی مأوائی
نه عاشق و نه مست و نه شوریدهئی دل
مرتم به غلط اش اپندریت هرجائی

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ

باده وصل

اوّل سرّهات آویخته کن لوی سرِ دار
 آنگه بگن ادّعیای عشقِ رخ یار
 در محضرِ دوست مین که بی جان و سرئی
 از باده خاص وصل ابوی بر خوردار

إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ

وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ

شیخ و صوفی

تگِ مدرسه شیخ شهر مست گفتار
 صوفی تگِ خانقاه مست رفتار
 از خانقاه و مدرسه بوستم بیزار
 چون موفدای رند مست سرِ دار

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُوَ الدُّالُّ خِلَاصٍ
وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ

ذات

شاهینِ خموشی کہ چشش و ابستئی
زنهار مَندر کہ اِشهوَت رستئی
یک لحظه کلوته از سره‌اش واز آکُن
بِنگر کہ چه خونریز و چوگرَدستئی

أَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ

نواى دلنوازي

مردی اش گت آپا به نمازی و یخوان
از لفظ عجم بگذر اتازی و یخوان
أم گت: مو نمازم نه به لفظ و سمتئی
ای دوست! نواى دلنوازي و یخوان

فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ، إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى
إِذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

واپا بوید

اَوَمَدَّازِ وادِیْنِ اَیْمَنِ پیامی
که واپا بوید و نعل از پا در آرید
جهان جولانگه فرعونیا بود
کلیم آسا سره از سینا در آرید

سِیْمَاهُمْ فِی وُجُوهِهِمْ

شرار

تو که مُشْتِی غبارِ بیقراره
هیا هو یضمیر روزگاره
بیاموز از خُورسَمِ خودفروزی
که چون خورشیدِ سرتا پا شراره

كُنْتُمْ حَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

جنون

مِه تَگِ کَلَه ئی هَوای دارِ منصور
 مِه دَلْ شوقِ کَلیم و جَلوَه طور
 سُووارِ اَسِیم چُدا ئیم کِه کشانیا
 جُنونِ موشِه تَگِ دِه بَس تئیی صد شور

أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

به یاد دوست

بِد آساقی! کِه دل در پیج و تاب ئی
 رَهْم بَس دور و محمل پر شتاب ئی
 مودِه جامی! کِه در آئینِ پاکون
 بَه یادِ دوست واخوردن صواب ئی

پَلَسْمُودِ دِل

پَلَسْمُودِ دِل زِيْبَا پَرَسْتُم
 كِه دَامِ زُلْفِي أَش دِيد، چَو اِدَسْتُم
 اُمِ اَپَنْدَارِيد كِه دِل خُود مَا وَفَا اش هَه
 عَجَب نَادُون اَوْدُم مُو! هِي نِه رَسْتُم!

دریغا دل

دَلِي اُمُّهُد كِه يَارِي غَمگَسَار اُود
 رَفِيق و مونسِ شَبَهَاي تَار اُود
 اسِيرِ فِتْنَه زُلْفِي سِيَه بُوْد
 دَرِيغَا دِل! كِه تَاهُد خُود مُو يَار اُود

آرزوی آزادی

مه خواو اُود، خواو ام آدید دنیا بهار اُود	کُنه و دشت و بیانون لاله زار اُود
طلسم دیو بد کیش اشکدست اُود	فلک خود مردم ببچاره یار اُود
مه خواو دید، هرچه گل پرپر بودستود	همه اش و باغ جون پرور بودستود
اهو آزاد و شاد اُود تگ چمنزار	کمون از دست صیاد افتدستود
مه خواو دید درب حوشه گله واز اُود	ادور ده نه گرگ اُود، نه گراز اُود
مه خواو دید مُحْتَسِب از ده چُدستود	ده و ورده نشاط و سور و ساز اُود
چش اُم واگد، جهان سرد و سیاه اُود	همه اش درد و غم و افغون و آه اُود
هنوزا دیو اِتگ ده کد خدا اُود	هنوز آزاده گل چهر اچاه اُود

رازِ مَستی

بد آ ساقی! بِرِزِ جامی از آن صهبای ریحانی
 که مستی ام آنشاط آری دمی بکنم غزل خوانی
 بِرِز، اُمّوآده که درمستی اِهست و بودِ فارغ بوم
 که ناهشیار در قیدِ دی و امروز و فردا نی
 بِرِز، که در یه آدا سوزِ «أنا الحق» از دلِ هشیار
 کسی با موجِ آیاویزی که پروائی شه دریا نی
 مریدِ همتِ رندونِ عالم سوزِ بی باک اُم
 که محفلِ شون دمی بی باده و خالی اغوغا نی
 مَویم مَوِجی، سراپا جستجو و پویه و سیری
 سرشتم پیچ و تاب و نعره و شوریده سامانی
 گریبون چاک و بی پیرایه چون خورشیدِ رخشونم
 رهی اُم باری، بی آغاز و بی فرجام و پایانی
 حدیثِ بزمِ مشتاقون نهان باید بوی از اغیار
 سُخند محفلِ عُشاق جز با رمز و ایمانی
 دو حرفی ام آوی بگوم بل مه سره زهره گتاش اُم نی
 بد آ مست اُم بکن ما جرأت آر تا ترسِ دل وانی

چنان مست اُم بکن که از هوش اُچم جارِ خدا بزنم
 بگوم: یارب! مویزارم آدابِ مسلمانی
 هم آئینِ گروهِ سر به دارونِ خرابات اُم
 کسی که لویِ سرِ داری نه آویزونئی از ما نی
 دلی که تگِ سنه امات آهشتئی بد آواسه بیراستی خوت
 امُشتِ خاکِ تو تا کی اُم اشای بکنم نگهبانی
 موبایکِ نعره ئی زنجیرِ تقدیرِ تو مه اشگستئی
 تو شیرِ بیشه افلاک ات آوی اُش بکنه زندانی
 چُدار اُم بار که پایِ گردونِ نسَمِ همره خوم اُش ببرم
 فلکِ بایت که تسلیمِ موبوی یا از تپش وانی
 اگستاخیم جبریلِ امین شکوه اش که پیش یزدان
 که این بنده تهی مغزا رموزِ بندگی یانی
 خطاب از عرش اُمد که مین بنده نا اسرار اش آجُستئی
 تگِ این دنیا جز خنجی کسی شوریده ما نی
 نقاب از یوسفِ معنی ام واسِستئی سرِ بازار
 دریغا! کس خریدارِ دل و مشتاقِ سودا نی

سر در گریبون

دُش اُم پُرسید اَمَرِدِ نَکته دانی
 مَه اَز مَدین چُدئی پیرِ دل آگاه
 جهانِ رنگ و بو خالیِ اِشَقئی
 زلیخا خستهئی از صَحبتِ دوست
 هنوزا پِشتِ بون اُشترِ شَه خیزی
 تهی از بادِه جام و کوزه بستئی
 بسی ام آکاویدئی هرجا، دریغا!
 اسوز سینه ئی آهی یَه رُستی
 مگر خرسِ چشی بفتی و واگوی
 عجب سوت و خُموشئی این دیارا
 نه یاهوی دل فریادخواهی
 اگر صاحب دلون از دَه چُدستیت
 دلم تنگئی، دلم تنگئی، دلم تنگ

تَش اَیْمَن دیگَه اِسئی چه گُرانی
 که دستِ هیچکِه نی دارِ شَبانی
 نوای نای هیچکِه جان فزانی
 اِسئی یوسف دیگَه تَگِ مصرِ جانی
 شَگفتا! اَدَهَم انگار اُشَنوایی
 دیگَه دُردي کُشی تَگِ شَهرِ مانی
 یکی هم صَحبتی درد آشنایی
 کسی با ناله دل هُم نوانی
 غمِ جان با زبونِ بی زبانی
 نه شروائی، نه هوئی، نه فغانی
 نه از راز «أنا الحق» داسِ تانی
 چرا تَگِ بادیه بانگِ دُرانی
 تَگِ این دَه نا کسی هُم دردِ مانی

رُزِی خنجی ام دید سَر درِ گریبون
 اش اَگُت از کاروان لَر دِ آبودِ سَتم
 نه از منزل، نه از پیچ و خَم راه
 وگر نه اِسئی چه از آسِیبِ خاری

گرفتارِ طِلسمِ بد گمانی
 که تیلِ قافله اهلِ وفانی
 نه از رَه زَن، نه دُز گَه، هیچ یانی
 خِراشی هُم شَه دامونِ کَبانی

دلم پَر پَر زَدائیِ اِسئیِ مُردِ راهی
 قلندر طینتی، رندی، صفاکیش
 فقیری، سرفروشی، پاکبازی
 رَه آموزی اِخیلِ رَهسُپارون
 سواری از تَبارِ سَر بَه دارون
 اِگَر دَرَه دُر آ، دسِتی در آری
 دل آگاهی، حریفی، رازدانی
 سکندر شوکتی، بوذر نشانی
 مَلَنگی، فارغ از سود و زیانی
 خبیرِ گنجِ اَسرارِ نِهانی
 مسیحی، مهدیِ اَخِر زَمانی
 بسازی از سِرِ نو یَکْ جِهانی

بَد آساقیِ اِمُودِه جَامیِ گوارا
 مَگر در بَیخودیِ راهیِ بَیابم
 بَیاوِزَم خُودِ مَوجِ خُروشون
 کِه تا بَیخودِ بَیوم از خوم زَمانی
 مِیْنِ دریایِ ناپیدا کَرانی
 بَیوم وَا پیچ و تابِ جاودانی

چنگِ دل

باز، اشو چنگِ دلم بی زخمه افغانِ کردائی
 باز مخموری امدئی مغزم پریشانِ کردائی
 باز، شوقِ منزلِ لیلا مه تگِ کله افتدئی
 باز، مرغِ جانِ هوای کوی جانانِ کردائی
 ام آوی بگوم حرفی، بیانم نارسائی، ام یه آشای
 گر نگوم، یادش سَنَه ام چون خرگِ داغانِ کردائی
 داغِ اگر تگِ سینه ام اشکستائی که وا آهی نه بوی
 رمزِ عشق و مستی از نا اهلِ پنهانِ کردائی
 وای از آن محفل که همدردی شه تگِ وادید نه آ
 شورِ شعرم جستجوی رازدارانِ کردائی
 شهرتِ گئی جای جَست و خیز و پیچ و تابِ نی
 ان گنانا یکِ ولا لو وایابانِ کردائی
 یادِ ایامی که مون پا اودِ بساطِ چنگ و می
 دلِ هوای روزگارِ وصلِ یارانِ کردائی

روزگاري دار و بُد لوی دوشم اود رَه ام اسپريد

باز دل شوقِ ديارِ سَر به دارانِ كِر دائی

پرده از لوی رازِ خنجي اُفتَدئی و رُسوا بُدئی

بَس كه بي پروا حديثِ ميگسارانِ كِر دائی

نعره مستونه اش از عرشِ بَرين هم رَد بُدئی

سيلِ عشقی تار و پودش جمله ويرانِ كِر دائی

بانگِ تكبيرش سرافيل اُش شُفت از آسمون

اُش گُت : اين شوریده نا كارِ مُو آسانِ كِر دائی

جُره شاهيني ئی ، پروازِ هُما اش آموخت ئی

از گنابازيش خَلقي سخت حيرانِ كِر دائی

تَش شه تَگ جون بَست ئی مانا جلوَه بي پرده ئي

دَعوي هُم وَندينِ موسای عمرانِ كِر دائی

چَش شه گفتارِ اكنه چون فرزانه يا حرفِ اُش زَت ئی

ليكِ كِردارُش جَدَل با عقل و ايمانِ كِر دائی

خود زبون دَعوايِ توحيد اُش هَه اَمّا اي دريغ

اندرونش كارِ صد فرعون و هامانِ كِر دائی

دِی اِسئى يَكِ دونه ئي ازقربِ سلطان رانده بود

باز هم خودخواه و بي پروائي، عصيانِ كِر دائی

چَش اَرَه

پرسوز و نواخوانم، جامي برز، ای ساقی
 شاید که بوی همدردی تِگِ محفلِ ما باقی
 عمری چش اَرَه شَسْتَم شاید که مگر روزی
 از گَرْدِ دُر آ مَرْدی، آواره آفاقی
 با خورجینِ مالامال از آه جگرسوزی
 شوریده و مجنونی دلزنده و مشتاقی
 تِگِ دیر و کلیسا و تِگِ مسجد و بت خونه
 هرجا که چدُم اُم دید سالوسی و زَرّاقی
 یانم که خَوِستودیت رندونِ صفایِ شه
 یا از چشِ مَوِ چستود بینائی و بَرّاقی
 دُش نیم شُوی جبریل آروم اُومد میخونه
 تا بَشْنَفی از مستی رازی از بون ساقی
 تَه ایادِ مَلايِک دا تاب و تَبِ انسانی
 انسان شِه خدا رَسنی با فطرتِ خلاقِی
 اُش دید جَلْبَه خنجی هوئی اش زَت و اُش گُت
 پَر سوخته و زارم، جامی برز ای ساقی

ای دل

خدا را! ای دلِ نافهمِ کُودَن
 دُوستا هر طَرَفِ دَر شوقِ پرواز
 فلکِ بال و پَر اُش واسِستئی از تو
 اِکَلَهاتِ در کُن، ای مرغِ دلِ زار
 بَد آ! واگَر د و اِتِگِ لَوْنَه خوت
 مَچُو غافل، که پِشتِ هر دُواری
 اِکُووینَه امید و وِهم و رُویا
 سَرایِ دَهرِ دُونِ ظاهِر فریبِئی
 امیدِ کامِ بخشی اُتِ هَه از دَهر؟
 گِراشِی وار از چَهرِ فِسیلی
 عِسلِ بی نِیشِ مَشِ گُلِ بی سَکِ خار
 تو که بَشکارِ بذری اُتِ نَه بَستِئی
 اِدُورِ چِرخِ افسوَنگرِ مَیْنَه دل
 جَهانِ بی وفا یارِ کُسی نی
 کُتابِ زِندگیِ مَتنُشِ دو فِصلِئی

گَنابازیِ بسِئی، دِستِ تِه دامن
 چِشتِ واکُد! قضا وائی تِه مَکَمَن
 که کُنَجِ دالونی بِکَنه نَشِیمن
 هوایِ باغ و راغ و دشت و گلشن
 بسِئی سرگِشتِگینِ هر کُوی و برزن
 کَمینِ وائیت، شُوبارِ سَنگ و فِلاخِن
 مَپِیْن با خُوشِ خیالیِ اُو اِجُوخِن
 کَبایِ آ ز و اَلِردِ اُوبِی از تِن
 فُرُگِ کُردا تِگِ کَویْنِ سوزن
 خالالو و اچیدا تِگِ ماهِ بَهمِن
 کُسی کِی اُش دِدی از کُوه و گلشن
 نَه تالَه اِتِ هَه نَه دُونِ هَنگامِ خرْمَن
 مَبَش از بَازیِ اِیامِ اِیْمَن
 تو سِئی هی جُونِ دَدا، هی خودِ تو دِشْمَن
 حَدیثِ «بِیستون» و «چاهِ بیژن»

شطحيات

ای خدا يک رُزِ بپُرس از جبرئیل	حالِ زارِ بندگانِ راست رُو
امراش آده تا که از رویِ يقين	اُتِ بگويِ حالِ عبادت، بي دُرُو
تو خيالِ اکنه که شغلِ بندگي	چون خدائي ساده و آسون بودئی؟
مين دلي که تگِ سنه بندهات ندئی	در سيلِ بندگي و اخون بودئی
يک رُزي بد زر، بين دنياي ما	دردِ سَرهايِ مسلموني بين
بد بين دنيايِ اَدستِ که افتدئی!	صد شکست و نابساموني بين
ناخدایِ کشتينِ دينِ حنيف	اُمَدئی دَعويِ خدائيِ کردائی
دامِ تزوير و ریا گسترْدائی	خود پيامت بيوفايِ کردائی
کدخدایِ شهرِ ما قابيلُ خو	رهبرِ ما سامري و آذرئی
گُگِ بَبوم! اُمِ يه آوی بگوم «رَبِّ کریم	بي نوا آزار و ظالمِ پرورئی»
ما «اَلست» تو و «بَلَا»ی خوِيشتن	جمله مون يادئی، ولي چون بَالئيم؟
چون اِدامِ آز و شهوت وارهميم	چون اديوِ نفسِ بد خو بَالئيم؟
ای خدا! دستي دُر آراز آستين	دير اگر جُنِسته اُؤ بِنْد اَشکُنی
ما همان يارونِ پارينِ توئيم	هيچ کاري غيرِ دردِ دينِ مونی

راهِ خُونَهٗ حق

کسي که عاشقِ خلقِ خدائی
همین که ات دید یکی رختش سفیدئی
بسا مَرِتا دُلش زَنگاري اُش بار
نه هر کس آیه ئي قرآن شه بر کرد
نه هر کس نامش احمد بود نبي ئی
قدم آهسته واسه ، ای خردمند!
هزارون راهِ اديو ستون چُدائیت
حسابش از دگر خلقون جدائی
مَگو این روسفید و پارسائی
که چون پاتیل میراثي سیائی
خداجوی و فقیه و حق گرائی
نه هر تازی زباني مصطفائی
ا هر گامي یکی دامِ بلائی
بین که راهِ خُونَهٗ حق کجائی

به شوخي یک رُزي خُنجي شه ما گُت
بني آدم اسیر مال و جاه ئی
زَر از پیش پیش شه خیزئی مردم از پس
که زَر دَر زندگي مشکل گشائی
اگر شاه و امیرئی یا گدائی
اجل چون بادِ صَرَصَر شون قفائی

خدایا! مرغکي سرگشته اُم مُو
خداوندا! دلي آگاه ام آده!
رَهَم پر پیچ و دیده ام بي ضیائی
که آگاهی متاعِ بي بهائی

عَزَّتِ نَفْسُ

با لب تشنه ، پشین گرم ، خود یک پشته خار
 ره چُدن با پای پتی لوی سنگلاخ و خارزار
 یا که بُردن اسئی گِراشی کِوله سَکره و هَسی
 یا خَلا و اُمُشتن از بهر جَهودِ نابَه کار
 صد و لا بهتر از آن که در هوای مال و جاَه
 بکنه پش نامردُمون اظهَارِ عجز و انکِسار
 از زَمونِ حُضرتِ خَیرُالبَشَر تا عَهدِ ما
 مردم اُمَدِستیت چُدِستیت صد هزارون درهزار
 غیرِ نام نیکِ اهلِ عِزِّ نَفَس و آبرو
 چش بگن ، نامِ کِه و اُموندئی اِصفَحَه روزگار
 حِرصِ اسئی جاَه و مقام و ثروت و قدرتِ مزِن
 بگروخ از آرزو و هوا چون گوسفند از گرگِ هار
 در حُضورِ مَرُتَمِ دُونِ پایه گردنت کَج مَگیر
 تانِه بوه در پِیشگاهِ رَبِّ اَعْلٰی شَرِمسار

مَنْتِ مَسْنَدَنَشِينِ سِفْلَهُ خُودِیْنِ مَكْشِ

از دَرِ خَلْقُونِ مَكْنِ - ای دوست - کَسَبِ اعتبار

گوهرِ عَزَّتِ مِنْهُ پَشِ مَرْدِ گوهرناشناس

طُوطِیْنِ خُوشِ گِوِ مَكْنِ تَقْدِیْمِ مَرِغِ لاشخوار

مَرْتُمِیْ از ناکسون و غیرت از هیزون مَخَواه

برزگر تخمی یَه پاشی تِگِ زَمِیْنِ شُورِه زار

لَدَّتِ دُنِیَا خُوشِئِ ثَرُوتِ خُوشِئِ قَدَرَتِ خُوشِئِ

جُمْلَه این یائیت مَتَاعِ زَنَدِگِیْنِ ناپایدار

خَالِقِ هستی، جِهانی اش آنَدئی، زیبا و گَش

با هزارون زِیْبَرِ و آرایش و نقش و نگار

هَر زَمُونِیْ جَلُوهُ هستی بَه نقشی بُردائی

هَمچُو تابستون و پائیز و زمستون و بَهار

اَش آفَرِیدئی جِنِّ و اِنَسِ و مَرِغِ و ماهی دَامِ و دَدِ

زَنَدِگِیْ اش آراستئی عَیْنِ بَهونِ رَنگِیْنِ عُنْدَارِ

حُبِّ دُنِیَا هُمَرِه خُونِ تِگِ تَنِ ما جَارِیْئی

تا که بَیْرِیْمِ بَهرِه از هَر نَعْمَتِ پَرُورِدِگَارِ

سُنَّتِ هستیئی بِر خُورِداری از هَر نَعْمَتِیْ

چون زن و فرزند و ماشین و سِرا و خویش و یار

چون مقام و مُکَنَّتِ و تَدبیر و عَقْلِ و عِلْمِ و فَنِ

چون جَماعِ و خُورِدِ و خَواؤ و بازی و گشت و گِدَارِ

دَر کَلَامِ اللّهِ «قُلْ مَنْ حَرَّمَ» اسئِیْ ما اَمَدئی

تا که بَکَنِیْمِ طَیِّبَاتِ رِزْقِ اِگِیْتِیْ اِختِیارِ

این جهانها در مثل یک سفره گسترده‌ئی

رَبُّنا روزي رسون و اهلِ روزي جیره‌خوار

«لَا تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ» دلیلِ رَهِ بَگَر

نعمت و لذت ادست آَر با تلاش و سعی و کار

خَوش بگرد و خَوش بپوش و خَوش بنوش و خَوش بخور

بَهَره واسه از مواهب های بی حد و شمار

آبروت اما مَدَه اسئی مال و جاه و نام و کام

لِوادر گاهی مَنه جز بارگاهِ کِرْدِگار

هر که چو پِشتِ درِی غیر از درِ یزدانِ پاک

بی نصیبِ آگشت و نومید و ذلیل و زشت و خوار

مو و مُلاً

خُفتنی واردِ مسجدِ بودم از بهرِ نماز

تا که بکنم خودِ دِیانِ ازلِ راز و نیاز

چشِ مه مُلاً افته که تکیه شه محرابِ زتِ اُود

سر تراشیده و بی سُبُلّت و بارِیشِ دراز

سَنگُل و شاد اُودم و ذهنِ مُو آماده بحث

دلم اُش گت: خودِ ملا سرِ شوخی بکو واز

چُدم و خدمتِ ملا ام که عرضِ ادبی

میندا که از سرِ ملا ادبِ اُش که پرواز

شیخُنا زرچشکی اُش گت: علیکم، چه ات اوی؟

اُم گت ای شیخ اجازت اُموده که ام هستی نیاز

روزگاری ئی دلم چرمکِ شَکّ اُش بارئی

گارین معرفتم اُفتَدئی تَگِ دست انداز

یانم، انگار که بیزارم ا طاعات و عمل

نه طَهارت، نه تِلاوت، نه تَبَتُّل، نه نماز

ا سر زلفِ بتی دین و دل اُم کردئی گرو

جُهونی، خوش مَسَلی، دُهت پَریونی دلباز

دستِ نقاش که نقشِ تنِ هی اش آکَشیدئی

هرچه خوبی بودئی شه دوش و برُش بَسْتئی طراز

دهنش غنچه گُش لاله چشش نرگسِ مست

نارِپستون و سَمَن سینه، و مو غالیه ساز

گردنش مرمری وساق و سُرین ساده و صاف

لب و لُنجش شَکَرین و حرکاتش همه ناز

قامتش سرو سُهی و بدنش جسم بلور

سخنش راحتِ جون، و نفسش روح نواز

پس و پشتش چمنستون، بغلش باغ و بهار

هوس آلوده و خوش مشرب و عشرت پرداز

وختی از در در آدا جلوه کنون چون طاووس

دلم آفتی آتیش، جوم آبوی پرسوز و گداز

اش آشائیم، خوش شه تماشای بر و دوش انیم

یک دو جامی اش آتم و خود دل اش اکتم دمساز

آشکفی غنچه لوش و آدرخشی چشایش

تش خواهش شه تن آفتی و آبوی گرم نیاز

باغ آغوشش آماده گل چیدن آبوی

اگرم بند کباش و در عیش اکنم واز

پنجه تگ سنبل موش آزنم و گردنش اکزم

نرم نرمک آخزم تا سر گنجینه راز

شیخنا! محض خدا! دست مو و دومن تو

نفس سرکش شه دؤئی تگ ره کج باتک و تاز

ام گت و ام گت و ملا همه واگش بوستود

پشت دستش شه کپ اود بیخبری هی اش آزد گاز

نه جوابی، نه کلامی، نه نگاهی شه مو دد

خو تراش کرد اود و یک بار گناهی شه مو دد

زندگی

تا چشم بر خیز تند گنبد خضرا بُدئی
 دل اسیر خیز امروز و دی و فردا بُدئی
 بس که دهر بی مروت کج رُو و کج پرورئی
 نفس بدخو سرکش و مغرور و بی پروا بُدئی
 رهبر ما دیب و کار ما همه اش لاف گزاف
 فتنه های ما بین که هر طرف واپا بُدئی
 از جهاد ما نفاق و کینه دنیا اُش گرت
 «جاهدوا فینا» ی ما استی تپتی و اُرما بُدئی
 مرد خودی نی که جز سود و زیون خوش یه این
 چون اش آسای دعوی بکن که انیک و بد بینا بُدئی
 هر که آزادی استی خوش اش آوی که تو برش و ابئی
 بی تکلف! مینکه آزاد گون رسوا بُدئی

دَوَرِ گردونِ دفتري اُس بارئي بَهرِ ثبَت و ضبط

يارِ ما «عينُ القضاة» و شاهِ ما «مُلا» بدئي

اين يکي ديده و دلش واخون بودئي اسئي دردم

آن يکي جامِ مِيشِ لبريزِ اخونِ ما بدئي

هر يکي يارونِ ما يکِ ارزشي شون لو ندئي

اين يکي کانِ زرِ آن يکِ صخره صَمّا بدئي

قبرِ متروکي امديدِ تَکِ دومنه چرخاو خنج

اُم گت: اين هم يکِ رُزي از مرثَمِ دنيا بدئي

اينگا يکتا تَکِ بياؤون افتدئي بي نوم و ياد

هيچکِه ياني ميرِ مردم يا جُلِ خَرا بدئي

بگذري بس ساليون، ما هم تَکِ دنيا نه بويم

همچون که ني ارز هر کس که پيش ازما بدئي

بَهارِ خنَج

بَهارئی دشت و دَمَن شوخ و شَنگ و زیبائی
 زمون گشت و گُدار و گَه تماشائی
 زمین شَه بَر که کَبایِ حریرِ رنگارنگ
 دوباره بلبل و گل بزمِ عیش شُون پائی
 بین که دُومَن لَیتی عروسِ جلوَه گرئی
 لباسِ لَوزی و چَرخاؤ پَرند و دیبائی
 اچَل گَزی اُچُو، بَنگرِ بهشتِ عَدَن اَمانی
 گَنم وایستی و مَوجش بَه سانِ دریائی
 اَکَه بَرا چُو، چَشی اَلوی کُناردون اُوبی
 که هر درختِ کَناری چو سَرو رعنائی
 کَلیلَه چَنج چَنج اَش ئی لوی کُناریا همه جا
 اِغصه فارغ و دلشاد و مست و شیدائی
 نوازشِ تَن گُل کِردائی نسیمی نرم
 اِقطره قطره بَرون آسمون گَهرسائی

دلِ رَمیده هوا اش آسِی و اَدستِ مَو چو
 که عشقِ بازئی و زیبا پرست و رسوائی
 بد آ برز! امُوده ساقی! که لویِ بَسِیَطِ زَمینِ
 بَساطِ عِش و طَرَبِ هَر طرفِ مَهِیائی
 امُوده! تَه وَاخوَرُم اِیادِ یارِ لالَه رخی
 که سینه در غمِ دورِیش پر به غوغائی
 اَهر طرفِ نَگریستام و هَر کجا که چدام
 نگارِ گلِ رِخِ سِیمینِ بَرُم نَه پیدائی
 خَزونِ گَذشتِئی کُنون و بَهار باز اُمدئی
 خَزونِ عَمَر - و لی - بی بَهار و فَر دائی
 ز مَوَنه چوَن گُذَرِست ای درِیغِ مَوامِ نَه دانست
 بَهارِ عَمَر کجا چو که غائب از مائی؟
 به یادِ دَوَرِ جَوونِی، بَرز، امُوده، ساقی!
 تَه وَاخوَرُم که دَلَمِ مَرغِ نَاشکیبائی
 امُوده! تَه هُمَره خنجی غزل سُرَا وَا بُوم
 کُنون که طوطینِ خَوشخوانِ دَل شَکَر خائی

باریدو

اُم‌اوی که وامیکده منزل بگرُم باریدو
 دست ادا مون حریفی بُوم و زلفِ صنمی
 عمر ابیهوده تلف بود اِسرِ مدرسه‌یا
 حکمت و فلسفه دَرَدِ دل و خونِ جگرئی
 از خَرَدِ غیرِ جفا و غم و دَرَدِ اُم‌نه‌دیدئی
 اُم‌اوی اُچُم سَرِ وِیائونِ نَسَم و «هو» بکشم
 یک‌دَمی این‌دلِ سرگشته‌نا یارِ مَو‌نه‌بود
 بزمِ خنجی دیگه بی‌رونق و بی‌سازومی ئی
 اُم‌اوی که جز شاهد و ساغرِ نگرُم یاریدو
 که به از رندی و مستی دیگه نی کاریدو
 به که رختُم بکَشُم و اِسرِ بازاریدو
 اُم‌اوی از این چَمبَرِا و اچُم سَرِ پلگاریدو
 ای جنون ماخو بگر که امدئی خریداریدو
 تا که مَرُتُم بِنیتِ قیسِ دل‌افکاریدو
 هَی پَلَسمودِ دَلُم! باز اُم‌و بیزاریدو
 اُم‌اوی که وامیکده منزل بگرُم باریدو

وَفَقِ مُرَادِ

دَلَمِ أَشِ وَا سِی پَرِیرو صَنَمِی ، رَعَنَائِی
 بَتِ نَازِ کَ بَدَنِی زُهره چَشِی ، غَنجَه لَبِی
 چَا بُکِی ، مَوِی مِیوَنِی ، گَهرِیَن دَنَدوَنِی
 رَخِ وَرَا فَرُو خَتَه وَ جَامِ بَه دَسَتِ اَز دَرِ اُو مَدِ
 نَه مَوِ تَنهَائِمِ افَتَادَه دَامِ زَلْفُشِ
 دُوستون ! عِیْبِ مَوِ اَز رَنَدِی وَ مَسْتِی مَکَنیدِ
 شِیخِ صَنعَانِ کِه عَلَمَدَارِ خَدَا جَوِیون اُو دِ
 خَرَمَنِ طَاعَتِ چَلِ سَالَه بَگَوِ بَادِ بَبر !
 وَا عَظِ وَ زَهْدِ رِیَا خَنجِی وَ عَشَقِ رَخِ دُوستِ

نَازِ نِیَنِی ، مِیَنِ خَوِبوَنِ جِهَانِ تَنهَائِی
 شُوخِ آهوَ کَفَلِی ، سَروِ سَهی بَالَائِی
 خَوَشِ خَرَامِی خَوَشِ آدَائِی هَمَه تَنِ زیَائِی
 شَه دَلَمِ بَسَتِ اِعْشَقِ رُخِ خَوَشِ غَوَغَائِی
 هَر کَجَا هِی چُدئی ، وَا پَا بُدئی وَ اوِیلائی
 کِه بَه تَدبِیرِ گِرَهَنِ اَز کَرِ مَایِ گِشَائِی
 دَلِ وَ دِیَنِ أَشِ کِه فَدَا ی صَنَمِ تَرَسَائِی
 غَرَقَه اَز سِیْلِ فَنَاخِیزِ یَه کُنِ پَرَوَائِی
 هَر کَسِی وَ فِقِ مُرَادِ خَوَشِ اَکُنِ سَوَدَائِی

قال: رَبِّ ارْنِي أَنْظُرِ إِلَيْكَ. قال: لَنْ تَرَانِي

شُوي کارِ خِرَدِ پرداخته ام کرد
هوای یارِ بی انباز ام آسست
گذرگاهم همه اش دریای خون اود
چندم پرپرزنون تا کوی دلدار
هویدا بود جهانی نور در نور
مُو حیرانِ تماشای تجلّی
که ناگه پَرئوي از لامکان جست
مه جون جست اخگری اُش سُخندم پاک
اتگ هر ذره خاکسترِ مُو
همه بی سَر و لی رخسُون چو مهتاب
ادست هر یکی تَشَت سیاهش
همه پرپر زَنون و راهجویون
ا زرفای فلک از منبع نور
که: آی در عشقِ ما تن کرده فانی!

لوای بیخودی افراخته ام کرد
سوارِ دل بُودم، پرواز ام آسست
جنونِ ذی فَنونم رهنمون اود
که پُر بکنم مشام از بوی دلدار
پس و پش لامکانی نور در نور
فنا در نورِ زیبای تجلّی
دواری اُش کشید و راهم اُش بست
بَلَم اُش تُکند تگِ پهنای افلاک
تَنی وارُستد عینِ پیکرِ مُو
صفاندر صف دُئون و پرتپ و تاب
اَهر تَشَتی سَری تاوَنده چون تَش
فَتون خیزون بَه سمتِ نور، پویون
صدای دِلنوازی رُستد ازدور
گَنابازی بَس آگَن! لَنْ تَرَانِي

فتنه

وای ! چه فتنه کردائی زلفِ شِکَن در شِکَنَت
 چشمهٔ نوشِ اوُردائی غنچهٔ نازِ دهنت
 جامِ شرابِئی چشِ تو جادویِ خواوئی چشِ تو
 خرگِکِ تَشِئی نگاهِ تو ، جسمِ بلورئی بدنت
 عطرِ نسیمِ صبحدمِ که اشِ که چمنِ مشکِ فشون
 اُشِ گِرتِ اُودِ اکویِ تو بویِ عبیرِ دامت
 مرغِ دل از هوایِ تو دل و سِرا نه بَسَتائی
 بی سَرو پا تپِ تپِ اُشِئی در هوسِ باغِ تنت
 ای همه ناز و دلبری ! جون به فدایِ نازِ تو
 خوشِ بخِرام ! تا بَیومِ مست و خرابِ دیدنت
 مایهٔ زندگیمِ نه تو، دامنِ اما مَچین، بد آ
 تا بَچینم گُلِ حیاتِ از گُپ و لُنج و گردنت

مال و علم

دُوشِ مینِ مو و دلِ نزاع و قیل و قالِی اُفتَدئی

همدلی ام آوی که اش یگوم خود دل چه حالی اُفتَدئی

اُم گت: ای دل! تا کی از آرزو هوا خالی یه بوه

چش ته مالئی و تو برهات از اخلاق خالی اُفتَدئی

دل زبون اُش آگد جوابم اُش آدد و برهان اُش آورد

اُش گت: ای جان! کله ات انگار آخیالی اُفتَدئی

یک کمی دور و برِ خوت چش بکن، دنیا بین

قافله اش و بار کردئی و یک جوالی اُفتَدئی

چوپون بی مایه ده تون که میوه اش کورو اود

اُش بین والوی چه دسگاه و جلالی اُفتَدئی

تاجرئی، جنسیه اش هه، راننده و خدامه اش هه

چاقئی چون خیکی و زر غطره و عکالی اُفتَدئی

کار و بارش با تلکس و فکس و با کمپیوترئی

اسم و رسمش تگ زبون هر با کمالی اُفتَدئی

تگ عزا و تگ عروسی جاش صدر مجلسئی

چون که ثروتمندئی جاهش خیلی عالی اُفتَدئی

ارزش مرتب به پولئی و زینت دنیا به مال

اینگا فکرم ایاد یک نیکو مثالی اُفتَدئی

در کلام الله و اخوان آیه مال و بنون

ذکر این آیات اسئی ایندا مجالی اُفتَدئی

هر که پول اُش نیست ئی تَگِ جامعہ بی ارزش ئی
 عین توپا تَگِ بُل ئی مین که از والی افتد ئی
 حرف «کاد الفقر کفر» از رسول اکرم ئی
 یعنی از فقر ئی که مؤمن اکجروالی افتد ئی
 علم و دانش خوب ئی لیکن علم بی مال ایچ نی
 خیلی عالم از فقیری اهشت مالی افتد ئی

هر که هم مال اُش بوی هم دانش وجودش کامل ئی
 میندا شخصی فال بختش انیک فالی افتد ئی

ای خدای گنج بخش! ای کردگار چاره ساز
 ای کریم قادرِ روزی رسون بی نیاز
 کرم تَگِ سنگ و مَهی تَگِ آؤ و شاهین تَگِ هوا
 جمله روزی خور دایت از خوانِ تو ای کار ساز
 ام آوی شکایتِ نَگَم از حکمِ تو یارب خوت دیدا
 مَو دهن ام آبست ئی اما دل زبون اش آکر دئی واز
 ما تِه لوی دنیا اُرد ئی بی رضا و شُور ما
 یا مَگو بنده ام ببوید، یا اندکی خود ما بساز
 عدل و انصافِ تو، یارب! حکم اکن که بنده یات
 سنگِ روزیشون یکی بوی دَرَبِ روزیشون بوی واز
 پس چرا یک بنده ئیت اُش هست ئی مال بی حساب
 دیگری بیچاره و محتاج ئی سئی یک نیم غاز

کافرستون خُرم و سَوَز و گَش ئی عینِ بهشت
 زندگین ترسا و گَوَر اُت کردئی عیش و نوش و ناز
 مؤمن بیچاره که رام و مطیع امرتئی
 دایماً تگ فکر حج و روزهئی و ذکر و نماز
 تو بره اش از نون خالیئی، و محتاج ترسا و جهود
 زحمتش بی خیر و کارش پُر گرهن و رمز و راز
 آن که توات یشناسی و اسمت یبر و یادت یکن
 پشت اسب دولت اُت شوندئی که هر جات اوی بتاز
 این یکی که بنده تسلیم درگاه توئی
 دست و پاش اُت بستئی اُت کردئی اسیر سوز و ساز
 توات گتئی دنیا ات لاستئی سئی عباد صالحین
 وعده تو حقئی یارب! حالا سئی ما و امبار
 احتیاج از بین مردم واسه، ای ربّ کریم
 در ربّ روزی از پیشته در بیار، ره واکو واز
 روزین هر کس کم اُت کردئی بش آکن ای خدا
 هر کس بی چارهئی اش آده دوتا دست دراز
 مرئمی که ره به جائی یبریت و مالی شونی
 شون سوار گارین دولت کن و هی اش آده گاز
 میندا که هور بهاری خار و گل سیراو آکن
 مال الوی مردم برین، ای رازق مردم نواز

حاجی

دوش چدمِ خونه حاجی که احج واگشت اود
 او چه زمزم و تسبیح اش اورد اود سوغات
 ام گت از مکه خوش آمدسته و حجت مبرور
 بشم آیا دلت آگشتنی از لات و منات؟

وختی ات بست لباس خوت و احرام ات بست
 بشم آذر چیده از پوشش تزویر و ریا؟
 دلت از ملک و زر و قدرت و نخوت کندست
 همرة نعره «البیک» به درگاه خدا؟

بگو مین وختا که تگ جمع خلایق گم اوده
 پابه پئی خلق خدا سک لک ات اود وخت طواف
 خود پرستی و غرور از سر خوت ات آذر کرد
 قصد تسلیم و رضا ات کرد با نیت صاف

بشم آن وختا که تگ جاگه ابراهیمی
 نیت قربت ات آبست و اقامه ات که نماز
 هیچ ات آیاد اومد اخلاص دل اسماعیل
 تن تسلیم ته «الله» دد، با سوز و گداز؟!

بگو، وختی که ات اَکَرْد سَعی صفا و مَرَوَه
 هَمَرَه نَعَرَه تَکبیر، چَه ات آیاد اُفْتَد
 بِشُم اُن وَخْتا که لب ات آیَه زَت اُت گُت وَحَدَه
 دَلْت از جَذبَه تَوَحید اِفَریاد اُفْتَد

بگو مین شُونَا که وامونده تَگ دشت مَنی
 بِشُم آیات گذَرَنَد بَه قیام و بَه سَجود؟
 هُنْک اَبود دَلْت آیَا اَوْصَالِ رَح دوست
 روشن اَبود چَشْت از نورِ جَمالِ مَعبود؟!

بگو، وختی که چَدَه بَهرِ وَقوفِ عِرْفات
 چَش تَه دریای خَلایق که امغزَت چَه گذشت
 اُت گت: ای کاش کَسی از مینِ این دریانا
 بانگِ تَکبیر بَر آری که بِلرزی کُهِ و دشت

مینگات آیاد اُمَد فرموده سَردارِ رُسل
 و آن همه تَوصیه که تَگ عِرْفه اش کَر دِستود
 بِشُم آیات که فرمایَشش آویزَه گُوش
 یازر بارِ مَعاصی دِل تَو مُردِستود؟!

بشم آیَا بگو، در مَوقِعِ رَمی جَمَرات
 تَه دَلْت گُت: مُو بَه جَنگَم خُودِ اَبلیسِ لَین؟
 حُبِّ باطل تَه دِل آدر کَرْد؟ شَیطان تَه گُروخت؟
 نَیت اُت بَست که جَوْن بَکنه فدای رَه دین؟

بگو وختي که ات اکرْد کهر و چَپِش قرباني
 نیت اُت بَسْت که هر چي ات هه قربان بکنه
 ته دُلْت گت که پس از مین دیگه عهد اُت کردئی
 که زر و جوئْت نذر ره یزدان بکنه!؟

بگو وختي اُت اتراشید سِرِه و نش ات اگرت
 ته دُلْت گت که مه خُوم دور که آثار گناه
 دیگه گُفتون و دُرُو هیچ یه اُدارم اُز بون
 یَشْنُفُم غیبت و یکنم به کجی هیچ نگاه

این همه ام پرسید و حاجی لورُش اُش آیه نه زت
 حاج و واج اُود که جوابم چه بگو وامونداُود
 مؤمن ساده نا کعبه اش دید اُود و واگشت اُود
 ا «تَکی آؤ و دوتسییح» دلُش خشنود اُود

مَرْتَمِ گَرِشْتِي

مِه تَگِ خاطرِ گذشتائی داستوني
 بَه رَسَمِ روزِ گارِ چَرَوَه داري
 دُوازده جفتِ مَلَكِي مال و بارُش
 چُپُخِ هم صَحبتش، شَالُش سَلاحُش
 اَدَه دَر چَو بَه اَمِّيدِ تِجارت
 گُذار از پِشورِ اُش که شاد و خَوشدل
 شِه پَرسيد آشناس از کار و بارش
 چُون اُش فِهميد که مَمَد مِين و لانا
 شِه گُت: ما تَک جَنَه کاکائِي مُهستاي
 فِلوني اسْمُش و بَهمون نِشونش
 سَلام ما و خويش و قُوم اش آدِه
 که مَمَد جافَرِ خنجي زُموني
 خَرُش اُش واسِي، اُش و ابست باري
 خَر زَرَدَه سُواري بَخش و يارُش
 کَلَه گَرْدُش دَليلِ قَدَر و جَاهُش
 اَگر چَه اُش نِه اُود ديدِ تِجارت
 خُونَه يَک آشنائي اُش که منزل
 اَخُونَه و خويش توم و روزگارِش
 چُدائي بَسْتک و جَنَه و مِين بوميانا
 که مِينگا کار و بار و خونه اش هستاي
 اُچو اش و اجوزِ گر، بَش مِيهمونش
 بَگو گَهگاهي از ما يادي آدِه

خَلاصَه مَمَد و خَر، کوفتَه خستَه
 سَراغِ خُونَه بَهموني اُش خواست
 دُمِ خُونَه دَر اُش زَت دِل پَر اَمِّيد
 زَنِي کِج خُلُق اُومد با وَخ و با وُش
 شِه پَرسيد مَمَد: اَيْن خُونَه فُلوناي
 زَنِي اش گُت هُون! خالوی يانم کجائي
 شِه گُت مَمَد: مُو مَردي چَرَوَه دارم
 بَراسوی شوتِ پِشورِ آشنام ناي
 يَقيناً شوی تو هم مَهمون نواز ناي
 شُوي رسيدت جَنَه با بار و بستَه
 رَوون بود خُود خَرُش تا خُونَه يکراست
 اَزورِ خستگي چُشش اُش نِه اُود ديد
 گَرکِ پَرکي و بُنجور و لُش و پُش
 که مَردي نامدار و مَهربوناي
 و لي اَيْن و ختا خُوش خُونَه نِه وائي
 تَگ اَيْن دَنا کسي ني خويش و يارم
 که بَنائي بزرگ و نیکنام ناي
 که دُورِ خُونَه تان لوی خَلق واز ناي

زنی اش گُت: ما غریبه جا یه دیم جان
اُچُو جائی دِگَر وِینی و واما

شه گت مَمَد: کسیدوم آشنا نی
اشو یک گنج دالونتون مُو بَسام ئی
زنی اش گُت خالوجان اُم گُت که جانی
بسی خواهش شه که بیچاره مَمَد

به هرتهر اُود سه چارروز تگ دِه آمود
به واگشتون، ایشور آشنائیش
یکی آه اش کشید مَمَد پر از درد
خدا رحمت بکن مین خونه وارا
تشی ناگه شه تگ خونه افدستود
چدم اُم دید که خونه اش تُمب تُمب اُود
دیگر اسمش مبر و یادش مکن هیچ
دانستائم که حرفم تلخ ئی ای یار

سَریدو کاکائی واگشت ایشور
روونه خنج بود تند و غضبناک
شه گت: ای رذل بی عقل پرافات!
خُدامشناسک دیوونه گچیچ
چرا اخبار مرگ مُوات اُوردئی؟
جواب اش وادد مَمَد: کاکا جانم
تو از وختی که از پشور چُدسته
کسی که اش نیست ئی بو و بخاری

خبر بود از حدیث ابن جافر
که یخه مَمَد جافر بکن چاک
کزلباش پلیت پست بدذات!
دیگه حرفی اسئی خوت اُت آنه جُست ایچ
تو از آدم گرشتی بوات بُردئی؟
مُو غیر از راستگوئی هیچ یانم
اگر یانه بدان! مُردست بودسته
چه هی، چه مُرده بوم مزاری

رؤیا

شُو که ماه اَش زَد لو مه صحراؤ کرد
 سره ام از نَعشه شراب پُر اُود
 پرتو نرم ماه اِتگ در و دشت
 زمزمه آؤ و لای لائین باد
 لحظه ئی فارغ اَبودم از خوم
 شُوددم شادین همه دنیا
 دور یک گلشنی مه لو بود واز
 نغمه چنگ و بانگ نوشانوش
 تگ گلشن هزار حور پری
 پنجه در پنجه، حلقه در حلقه
 وه چه سر حلقه ئی! چش بد دور
 نازنینی که ماه خوبون اُود
 تا که مُواش دید اشاره ئی اَش کرد
 یک پری پیکری، ستاره چشی
 چابک و نرم اومد اِهلولی مُو
 اَش گُت: ای سرفراز بیگونه
 بانوی نازنین افرمائی
 اگه تشریف اداره تا پیش ما
 آسایا و خیال ام آرو کرد
 دلم از عشق و التهاب پُر اُود
 مالی مالی همی اَش ا کرد گلگشت
 بی غمین بجگی اَش اُورد مایاد
 بی خیال از جهان و از مرتم
 فر و آزادین همه دنیا
 که اَش ا کرد خرْمیش اجنت ناز
 شه دلم برد قرار و از سره هوش
 هر یکی آیتی اعشوه گری
 شوار خسید اذور سر حلقه
 اَش ادر خشید به سان چشمه نور
 آیت حسن و آفت جون اُود
 سی درد مُو چاره ئی اَش کرد
 فتنه ئی، دلربای ماه وشی
 گرم تعظیمی اَش که تگ لوی مُو
 بد آ روشن کن بزم شاهونه
 که مَبَا خسته بوه اتنهائی
 قدم میهمون الوی چش ما

مُو که غیر از مین آرزو ام نه اُود
 بی سره و پا چدم طرف محفل
 ناز پرورد نازنین اندام
 خنه ئی میهمون نواز اُش کرد
 موشه لوی تخت پهلوی خوش شوند
 لورُش هر ولا که اش آیه ازت
 از می خاصش اُش ددم جامی
 بزمی اُم دید از رقیبون دور
 مودل از دست داده، هی دلباز
 باد خود موش مست بازی اُود
 انگین داغ انگین لُپش
 کلکش سیب نورس بستون
 برو دوشش هزار باغ و بهار
 لوش خرم تر از بهارون اُود
 گردنش عین تخته مرمر
 دست نرم نسیم عنبربیز
 سنه هی شرر، دل موش شرر
 سر موش گرم اُود و دل هی گرم
 ادب از دست چو موش از خو چدم
 چش که ام آگد، موش و دل و خنجی

سخنی بهر گفتگو ام نه اُود
 تگ سینه ام پر شه زت کموتر دل
 خوش اومه ئی اُش گتم به ناز تمام
 دست اسئی دست مودراز اُش کرد
 تُنگ دُراش آگد و گهر اُش شوند
 تش شه جوئم ابست تزه به تزه
 اُش گت: «این واسه تازه کن کامی»
 همدمی دلربا و گرم و صبور
 موش سراپا نیاز و هی دمساز
 چش مستش به ترک تازی اُود
 لعل و یاقوت شرمگین لُپش
 لورُش خمر سرد تابستون
 بغلش بزم عیش بی زنه ار
 آرزو مند بوسه بارون اُود
 نرم و صاف و سپید و روشن و تر
 اش اکرد چاک سینه اش شرار انگیز
 فرق سرتا به ناخنم اخگر
 مستی اُش بُرد اُود از دلُم آرم
 چه بگوم یک ولا موشا کو چدم
 هر سه تنها اُودیم تگ کنجی